

Dvadsať druhá nedeľa cez rok A

Mt 16, 21 – 27

30. august 20

Milé sestry a bratia v Kristovi

Aj my veriaci sa zvykneme v duchovnom živote spoliehať na to, čo sme už dosiahli, pochopili – objavili. Okrem iného nás to utvrdzuje v presvedčení, že pravda je na mojej či na našej strane a mýlia sa tí druhí. Takáto istota nás síce potvrdzuje, ale na druhej strane nás to aj pred druhými, aj pred životom samotným uzatvára do akejsi bubliny.

Ozajstná viera nám ale hovorí, že Boha si nikto nemôže privlastniť, v Biblii nie je možné Bohom disponovať, ale vždy je výzvou, ktorá nás presahuje. Presahuje aj našu schopnosť vyjadriť ho, zdefinovať ho našimi ľudskými pojmi. Napriek tomu nás ale Boh vyzýva k zodpovednosti – voči nemu, nevypovedateľnému, aj voči druhým ľuďom. Pre tých, ktorí takúto výzvu nevedia vnímať a chýba im cit pre to nevypovedateľné, zanechal prikázania a odporúčenia. Ale ešte skôr ako prikázania bolo a je vedomie toho, čo nás presahuje, vedomie toho nevyjadriteľného – vedomie Boha, ktorý nás zároveň otvára pre tých druhých a rovnako aj spája s nimi.

Vnímať to, čo napomáha k skutočnému životu, nám pomáhajú aj dnešné čítania. Vedú nás k pohľadu dopredu - na dejiny, ktoré nás ešte len čakajú. Je to dôležité aj pre nás, pre dnešných kresťanov, pretože my sa často len s obavami pozeráme do budúcnosti, nevieme a nechceme vidieť zárodok toho nového - toho, čo ešte len bude môcť vyklíčiť.

Apoštoli mali tiež vlastnú predstavu božieho kráľovstva. Myšlienka, že Ježiš na ceste k nemu bude musieť podstúpiť utrpenie, smrť (aby božie kráľovstvo mohlo nanovo vyklíčiť ako zrno zasiate do zeme) im bola cudzia. Líder apoštolov – Peter protestuje nahlas. Ježiš ho ale pokarhal a učeníkov vedie k tomu, aby sa na život nepozerali z bezprostrednej perspektívy, ale aby vedeli vnímať aj jeho celok. Nielen učeníci, ale aj my sa máme smerom do budúcnosti pozeráť ako dobrí hospodári, ktorí myslia na budúcnosť, ktorí ju aj tvoria. V náboženstve často hovoríme o dedičstve - dedičstve otcov. Zdá sa, že rovnako dôležité je vidieť naše miesto vo svete akoby zapožičané - od tých, ktorí prídu po nás. Vidieť dejiny z trochu väčšej perspektívy.

K tomuto pohľadu patrí aj ochota prinášať určité obete, neriadiť sa len okamžitým úžitkom, okamžitým prospechom. Hľadať skôr to, čo bude viesť k plnšiemu životu. Ježiš svoju cestu prešiel pred nami a snaží sa ju ukázať aj nám – v našich malých zápasoch, ako sa máme pozeráť do budúcnosti. Pripomína nám, že kto si bude chcieť svoj život len zachrániť stratí ho, naopak nájdú ho tí, ktorí budú vedieť prinášať v mene plnšieho života aj obety. Ježiš nás vedie k tomu, aby sme sa nebáli bolesti a utrpenia - aby sme sa skôr vyhýbali prázdnemu, pohodlnému životu.

K tomu je potrebné obnovovať svoje zmýšľanie. Aj vo viere byť pripravený posúvať svoje obzory ďalej, nezostať len pri katechizmových pravdách z detstva. Kritérium pre to, čo je božia budúcnosť by malo byť: že ona nás otvára k hlbšiemu životu ducha, duše. Toto pripomína aj sv. Pavol vo svojom testamente – v liste Rimanom. V dnešnom čítaní hovorí doslovne: „Nepripodobňujte sa svetu, ale sa

premeňte, aby ste s obnovenou myslou vybadali, čo je Božia vôľa, čo je dobré, bohumilé a dokonalé.“
Len tak môžeme splniť svoju úlohu v dnešnom svete.

Tá obnova zmýšľania má byť neustála. Pretože nikdy nebudeme môcť povedať, že už sme v celi. Život, skutočný život nikdy nebude hotový, naopak – stále pred nás bude stavať nové výzvy a podrobovať nás novým otázkam. Aby to aj pre nás znamenalo šancu na obnovenie nášho ducha, aby sme sa vedeli s dôverou pozeráť aj do budúcnosti – za to prosme aj dnes, pri dnešnej liturgii.